

for sig være godt nok, og det er maaske ogsaa værd at debattere, men det er nyt. Det Standpunkt, siger den højtærede Minister, jeg staar paa, det Standpunkt, Lovforslaget staar paa, er det nuværende Standpunkt, det gamle Standpunkt. Men det maa jeg rigtignok bestemt bestride. Den højtærede Minister henviste til, at den nugældende Lov af 1907 i sin § 5 har en lignende Regel om dem; vi kan kalde de bemidlede Medlemmer, som den, der agtes indført i den nye § 5. Det mærkværdige ved denne § 5 i den gamle Lov er nu, at den, da Loven kom i 1907, gav Adgang for i alt 67 Medlemmer; disse 67 Medlemmer er siden svundne ind til 47, og deres Antal vil, overensstemmende med Regelens Hensigt, Aar for Aar svinde ind. Men saaledes som den højtærede Minister nu foreslaar Regelen, bliver de Institution; som Institution skal disse særligt stillede, saakaldte bemidlede Arbejdere vedblive at bestaa: som Medlemmer, hvis Antal vokser af sig selv. Den Bestemmelse, den højtærede Minister der indfører, fører til lige nøjagtig det modsatte af, hvad Loven af 1907 medførte ifølge sit Princip. Fremdeles paaviste jeg — det er selvfølgelig vigtigere, og det kan ikke modsiges —, at praktisk set har alle Lønarbejdere indtil den Dag i Dag kunnet vedblive at være Medlemmer af Arbejdsløsheds-kassen; uanset deres Aarsindtægt, uanset den gamle Sammenligning med Sygekasserne og uanset, at Sygekassereresolutionen kastede en Del Arbejdere over Indtægtsgrænsen ud af Sygekasserne. Saaledes er Forholdet i Dag. Den § 5, som nu foreslaas i den nye Lov, og som paa Papiret og teoretisk kun medfører en Fortsættelse af den tidligere Tilstand, indfører en helt ny Tilstand, hvorved disse Medlemmer over Indtægtsgrænserne kommer i en ny Stilling i Arbejdsløsheds-kasserne. Det interesserer mig saa overordentlig lidt, om dette i Virkeligheden skyldes en Overtrædelse af en Resolution, fordi jeg hører til de Kættene, som nu en Gang sætter Livet over Papiret; og det forekommer mig, at det aldeles ikke ved Revision af en Lovgivning kan interessere dette Ting, om det beror paa Overtrædelse af en Resolution, naar Forholdet har været saaledes, som jeg her skildrede det, og som det uimodsigeligt er. Revisionen af Loven skal gaa ud paa at undersøge, hvilket Grundlag der er det bedste for den nye Lov, og det bedste Grundlag for den nye Lov er ubetinget det, som jeg her har talt om, at Lønarbejdere betragtes som et samlet

Begreb uanset Indtægtsgrænserne, og som eksisterer nu.

Nej, det er mig, som advarer imod at forlade indvundet Terrain, det er den højtærede Indenrigsminister, der er paa Flugt derfra. Imidlertid, den højtærede Indenrigsministers hele Stilling til Sagen giver jo Udsigt til, at en Forhandling med ham kan bære Frugter, hvis det lykkes at vinde Stemning indenfor Udvalget, og efter den Maade, hvorpaa den meget ærede Ordfører for Regeringspartiet (Moestrup) og alle andre Repræsentanter for de forskellige Meningsafskygninger indenfor dette Ting har stillet sig med Hensyn til Indtægtsgrænsen, nærer jeg et meget levende Haab om at faa denne Indtægtsgrænse aflivet i den nye Lov.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger vedrørende Arbejdsanvisningen, og dem vil det være naturligt for mig at rette til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Hvad mig angaar, er jeg villig til at modtage den Haand, som det ærede Medlem rakte ud ved at sige om § 13, 7de Stykke, at det Arbejde, som ikke maa afvises af den, som skal kunne faa Arbejdsløshedsunderstøttelse, skal være et tarifmæssigt Arbejde. Jeg mener ikke, det er at gaa tilstrækkelig langt, men det er et Forhandlingsgrundlag. Det interesserer mig fremdeles, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds mente, at min Frygt for, at § 13, 7. Stykke, kunde aabne Mulighed for, at saadant Arbejde som Arbejdshjemmets eller Frelsens Hærs kunde falde ind herunder, i Virkeligheden var overflødig efter Paragraffiens Affattelse. Det er jo muligt, at dette er rigtigt, men det ærede Medlem kan i saa Fald ikke have noget imod, at man forsøger at finde en Formulering, hvorved det bliver utvivlsomt, at det Arbejde, der først og fremmest virker til at nedsætte den gældende Arbejdsløn, ikke er af den Slags Arbejde, ved hvis Afvisning man fraskriver sig Retten til Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Jeg vil gerne takke det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) for hans Ønske om, at Arbejdsløsheds-kasserne skulde beholde deres Selvstyre, og for, at han bestemt ikke ønskede Arbejdsløsheds-kasserne ledet paritetisk. Jeg vil takke ham derfor og bede ham om at anvende sin Indflydelse indenfor Arbejdsgiverforeningen paa at faa enhver Tanke om dette System udryddet der. Paa dens Generalforsamling i Fjor, fra hvilken jeg i Gaar med Formandens Tilladelse oplæste nogle Linier,